

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רבנו עובדיה יוסף צוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" עטרת שרה"
ע"ש רבי רפאל זביון בן פינחס זצ"ל ע"ש מו' שרה זביון בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פְּרָשַׁת: יִתְרוֹ

עֲלוֹן מִס': 2,001 | תשפ"ד

ליקט וערך: הרב רפאל זביון שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב

העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זביון שליט"א

אין יהודי כופר! במעמד הר סיני הושרשה בנו האמונה...

פעם ישב "הסבא משפולי" (הרב אריה לייב גרונדי, שהיה מגדולי תנועת החסידות) בחברת תלמידיו. שרויים היו בשמחה של מצוה, ושרו "ישמחו במלכותך". התלהבו התלמידים, והחלו למחוא כף. נענה הרבי ואמר: יש הסבורים שעל ידי מחיאת כפיים יגבירו את השמחה. אני סבור שאין למחוא כף אלא כשהרגשות גואים עד שהכפיים מנקשות מאליהן! פעם אחת שמעתי שיר זה עם מחיאת כף כזו, ומעשה שהיה כך היה. משכבר הימים הייתי מלמד דרדקי ביישוב אחד, והיו שני נערים שאטמו אזנם ולבם, נעדרו מהשיעורים והשתובבו, אף הסתפחו לחברה רעה. הוריהם טרודים היו בפרנסת הבית, הנערים לא שעו למוסר וחברו לפרחחים נכרים, הסתבכו בפלילים ונמלטו אל היער, שם הפכו לכנופיית ליסטים אשר ארבה לעגלות הסוחרים העוברות ביער, שדדה ורצחה בלא רחם. התושבים קבלו בפני השלטון, ומפקד המחוז פנה לשר הפלך. סוף דבר גויים גדוד שהחל בסריקת היער, והכנופיה נלכדה. מה רבה הייתה התדהמה, כאשר התגלה שבראשה עומדים שני נערים יהודים! יהודים - שודדים? יהודים - רוצחים?! לא נשמע כדבר הזה! מיד נערך משפט בזק, ודינם נגזר לשריפה. כל תושבי הפלך נצטוו לחזות בהמתה, למען ישמעו וייראו.

המדורה הוכנה, הנידונים הובאו, ואז הסתודד הכומר עם המפקד, פנה אל הפושעים ואמר: "אין מיתה קשה כשריפה חיים! מיתה זו נגזרה עליכם בשל היותכם יהודים גזלנים. אך אם תיאותרו להמיר את דתכם - תומתו בתליה, כגזלנים גויים!" ענו השניים ואמרו: "יהודים אנו, גם אם חוטאים ופושעים, גם אם גזלנים ורוצחים. יהודים אנו, וכיהודים נמות!" שמע הכומר, הסתודד עם המפקד, דיבר והתרגש, וניצח. פנה אל השניים ואמר: "אם תיאותרו להמיר את דתכם - תינתן לכם חנינה, יפתח דף חדש!" החליפו שניהם מבטים ושאלו: "מה נדרש מאיתנו לעשות?" אמר הכומר: "מאומה, רק לנשק את הצלב". אמרו: "זה הכל? הבה, ונפטור!" מיד רץ והגיש לכל אחד מהם צלב עץ. נטלו השניים את הצלב, הרימוהו - והטילוהו לארץ, ונשבר לרסיסים! מיהר הכומר והסתודד עם המפקד: במה יוכלו להענישם? מה יכול להיות גרוע יותר מעליה על המוקד? והחליטו, שהידיים שניתצו את הצלב יישרפו לפני המוקד. מיד הביאו חצובה ועליה קדירה מלאה זפת בוער, קשרו את ידיהם מעליה, וכולנו עומדים וחוזים במחזה. ואז, פצחו השניים בשירה, שרו "ישמחו במלכותך" - ובידיהם הכוויות, המפוחמות - מחאו כף... למחיאת כף כזו, לא נגיע לעולם!

סיפור אמיתי הוא, מעשה שהיה. אך מה מקורו, מהיכן שורשיו. מנין שאבו שניים אלו, שעברו כל עבירה, עזו ותעצומות להישאר ביהדותם ולשיר את שירם? מן ההבטחה האלוקית שניתנה בפרשתנו, הבטחה אותה גילה לנו רבינו הרמב"ם ז"ל באיגרת תימן, וזו לשונו: "כבר הבטיחנו הבורא יתברך כאדם הנכנס ערב לחבירו, ודי לנו בערבותו, והודיענו שכל מי שעמד על הר סיני - שהם מאמינים בנבואת משה רבינו בכל התורה שמסר לנו, הם ובניהם ובני בניהם עד עולם! שכן אמר הקדוש ברוך הוא, יתברך: "בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעַם בְּדַבְרֵי עֲמָדָה וְגַם בְּךָ יֵאֱמִינוּ לְעוֹלָם". לפיכך יש לדעת שכל מי שנטה מדרך הדת הנתונה במעמד ההוא - שאינו מזרע האנשים ההם, ולא עמדו אבותיו על הר סיני!"

דברים ברורים ונחרצים: אין יהודי כופר! יכול יהודי לעבור עבירות, רחמנא ליצלן, ויכול הוא לתרץ את עצמו בהתרברבות של דברי כפירה רחמנא ליצלן. אבל בלבו יודע הוא את האמת, בלבו מאמין הוא, שייך הוא למעמד הגדול והנורא והנשגב שגם נשמתו השתתפה בו בראותה את הקולות והלפידים (שבת קמו), ושמעה מפי הגבורה "אנכי ה' אלהיך, לא יהיה לך אלהים אחרים על פני!". והרי דבר אלהינו יקום לעולם, ודברו לא ישוב ריקם, והוא אלוקיו של כל יהודי באשר הוא, וכולם כולם ישובו לכור מחצבתם, כי בנים הם לאביהם שבשמים, עם סגולה!

וַיִּשְׁמַע יְתָרוֹ (יח, א) - "וישמע" ראשי תיבות: שמע מלחמת עמלק וקריעת ים-סוף, כדברי רש"י. אמנם בני ישראל אמרו שירה על הים, אך זו הייתה הודיה על הטובות שנעשו להם עצמם, ואילו יתרו אמר דברי שבח על הטובות והחסדים שנעשו לאחרים, ובכך היה ראשון.

וַיִּשְׁמַע יְתָרוֹ (יח, א) - מה ששמע יתרו שמעו גם רבים אחרים, אבל יש השומעים ואין שמיעתם שמיעה; שאין הדברים נכנסים לתוך ליבם ונשמתם. מעלתו של יתרו הייתה ששמע וידע מה שמע. (רבי מנחם-מענדל מקוצק)

וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיָּבֹאוּ מִדְּבַר סִינִי (יט, ב) - חז"ל אומרים: 'רפידים' - שָׁרְפוּ וַיְדִיקָה מִן הַתּוֹרָה, אבל דווקא מהירידה הזאת באו לקבלת התורה. ללמדנו שכל ירידה יכולה להיות גם הכנה לעלייה מחודשת. (רבי צדוק הכהן מלובלין)

אֲנֹכִי ה'... וְכָל אֲשֶׁר לְרַעְךָ (כ, ב-יד) - מא' של "אנכי" עד "אשר לרעך", יש תרי"ג אותיות כנגד תרי"ג מצות. (הרא"ש)! משה ציוה 611 מצוות ו-2 שמעו מה' ביחד תרי"ג (613), "תורה צוה לנו משה", תורה = 611.

לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא (כ, ז) - מן הראוי לא ליטע אפילו על אמת. לא תישא "לשוא" ראשי תיבות לא שקר ולא אמת.

וַיֵּרָא הָעַם וַיִּנְעוּ (כ, טו) - רמז שמתנענעים בעת לימוד התורה. (בעל הטורים) **בַּגֹּמֵר נַחֲלָקוּ בַּאֲיִזָּה יוֹם נִמְסְרָה הַתּוֹרָה**, וגם המקום המדויק לא ברור כיום. דבר זה בא ללמדנו שהתורה קיימת לעולם ואינה משתנית לפי הזמן או המקום, ולא כאותם פורקי עול שטוענים שצריך להתאים את התורה לרוח הזמן, חלילה. (רבי ישראל מסלנט)

וַיִּשְׁמַע יְתָרוֹ כִּהֵן מִדְּוַן חַתָּן מֹשֶׁה (יח, א) - בתורה יש הבחנה ברורה בין אבי הבעל לבין אבי האשה. אבי האשה נקרא "חותן" - יתרו חתן משה, והאם נקראת "חותנת" - "אָרוּר שִׁכְבַּ עִם-חַתְנָתְךָ". לעומת זאת, אבי הבעל נקרא: "חם", כמו אצל תמר "נהג חמיד עלה תמנתה", והאם נקראת חמות, כמו נעמי שהייתה חמותן של ערפה ורות. אך חז"ל לא הקפידו על כך, כדברי המדרש "חותן משה - מתחילה היה משה מתכבד בחמיו", וכן "ההולך לאכול סעודת אירוסין בבית חמיו" ועוד.

יְהוּדֵי יְרוּשָׁלַיִם אֶחָד, היה עמוס בחובות מנושאי צאצאיו ולא ראה מוצא מן הסבך. פעם למד את דברי חז"ל על הלוחות בפרשתנו: "מ"ם וסמ"ך בנס היו עומדין", מפני שהאותיות היו חלולות משני צדי הלוחות, ובנס נותרו החלקים הפנימיים של האותיות. אמר האיש בחיוך מר: "מ"ם וסמ"ך, כאשר האדם נמצא בין השנים מ"ם וסמ"ך - בין גיל ארבעים לגיל ששים, צריך הוא נס בשביל לעמוד ולהתקיים, זהו הגיל של עת נישואי הילדים..."

מוֹשָׁגִים בַּיְהוּדָה

שָׁבֵט

בכ"ג בשבט, 11 השבטים יוצאים למלחמה כנגד שבט בנימין לאחר פרשת פִּלְגֶשֶׁת בַּגְּבֵעָה. לזכר אירוע זה נקבעה תענית צדיקים. אותה התקופה בה לא הייתה מלוכה בישראל הייתה רעה מאוד: "בַּיָּמִים הָהֵם אֵין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל אִישׁ הִישָׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה".

ביום זה בשנת ד'תק"ח (749) התרחשה **רעידת אדמה** גדולה שהחריבה חלקים גדולים מארץ ישראל ופגעה קשות ביישוב היהודי. בגניזת קהיר נשמרו מספר פיוטים קדומים שנכתבו לצום כ"ג בשבט. צום זה נקבע ליהודי ארץ ישראל לזכר החורבן וההרס שנגרמו ברעידת האדמה, בפיוטים אלה נקרא הצום: "**צום רעש שביעית**" כרעש שקרה בשנת "שביעית", כלומר שנת שמיטה.

בכ"ה בשבט ה'תש"ט (1949) - נחתם ברודוס הסכם שביתת הנשק עם מצרים ובכך הסתיימה **מלחמת העצמאות** על הקמת מדינה יהודית בארץ הקודש. במהלכה נהרגו יותר מ-6,000 יהודים. הי"ד

סיפור השבוע

כָּבֵד אֶת... לְמַעַן יֵאָרְכוּ יְמֵיךָ... (ב, יא)

מעשה באדם שהסתכסך עם הוריו עקב מריבה משפחתית, והדיר רגליו מביתם. כאב להם הדבר, אך הבליגו על יגונם. הגיעו הדברים לידי כך, שכאשר פגש באביו בשבת התעלם ממנו ולא ברכו בברכת "שבת שלום"! לא יכול היה האב לשאת כאבו ובושתו, והתאונן בפני הצדיק **רבי שלמאן מוצפי** זצ"ל: "מה יאמרו הרואים, מה חושבים האנשים, אוי לכלימה! הזדעזע הצדיק, ישב והעתיק קטעים בעניין גודל וחשיבות מצוות כיבוד אב ואם מן הגמרא והמדרשים, מספרי מוסר כ"ראשית חכמה" ו"שבט מוסר", והלך לאותו אדם. אמר: "הט אונן ושמע דברי אלוקים חיים". שמע הלה מפני הכבוד, אבל הקשיח לבו והקשה ערפו. ריב לו עם הוריו, ולא ישנה אורחותיו. **אמר לו הצדיק: "עדיין לא סיימתי לקרוא. הט אונן ושמע דברי רש"י על הכתוב 'כָּבֵד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּ יְמֵיךָ' - אַם תִּכְבְּדוּ, יֵאָרְכוּ. וְאִם לֹא, יִקְצְרוּ. שִׁמְכַלל הֵן אֶתְּךָ שוֹמֵעַ לֹא".** והוסיף: "אין עונשין אלא אם כן מזהירין. תן לבך לשנות אורחותיך עד השבת הבאה, תוך שלושה ימים!" שלושת הימים עברו, וביום השלישי, בשבת קודש, המשיך האיש בהתעלמותו מאביו. ראה הצדיק, וחרה אפו. ביום ראשון בבוקר סר לחנותו של האיש להוכיחו על פניו, וראה שהחנות מלאה קונים. לא רצה לביישו ברבים, ואמר: אצא, ואשוב עוד מעט. כעבור רבע שעה חזר, ומצא אמבולנס עוזב את המקום בצפירה בהולה. נושא את האיש, ללא רוח חיים. ככלות ימי ה'שבעה' ראהו אחד מקרוביו בחלומו, והוא רומס את עשרת הדיברות...

יוסף חֲמָה

לא פְדַאי לְחַמּוּד אֶת שֶׁל חֲבֵרֵינוּ

בשבת זו אנו קוראים את עשרת הדיברות. אך אם נספור כמה דיברות אכן יש במקבץ הפסוקים נמצא 11, שכן לא תחמוד מופיע פעמיים: "לא תחמד בית רעה, לא תחמד אשת רעה, ועבדו ואמתו ושורו וחמרו, וכל אשר לרעה" (כ, יג), אם כך מדוע נקראו עשרת הדיברות?! אלא עשרת הדיברות, אינם נקראים כך על שם ההוראות - הציווים (שהרי יש 11). הם נקראו עשרת הדיברות כיון שהפסוקים הללו שבפרשתנו מחולקים בתורה לעשר פרשות וכל פרשה נקראת דיבר אחד. מענייני לראות כי הציוויו "לא תחמד" שונה מיתר האחרים בצורה בו הוא נכתב, התורה כותבת פירוט ארוך על מה מדבר האיסור או במילים שלנו - את מה אסור לחמוד: "לא תחמד, בית רעה, לא - תחמד אשת רעה, ועבדו ואמתו ושורו וחמרו.. ולאחר כל הפירוט התורה מסכמת: "וכל אשר לרעה", וכאן עולה מאלה השאלה: אם אסור לי לחמוד כל מה ששייך לחברי מדוע הפירוט הזה? הרי הכל נכלל ב"כל אשר לרעה"?! **התירוץ הוא:** התורה הביאה את הדברים כפי מחשבתו של אדם. תחילה הוא משווה בין הדירה שלו ל'וילה' של חברו - "בית רעה" ... אח"כ הוא עובר להשוואה בין אשתו לאשת חברו - "אשת רעה" ומכן הוא ממשיך ליתר הדברים עד שהוא משווה אפילו בין הרכבים שיש לשניהם - "שורו וחמרו" ואז הוא מתחיל להתאונן מדוע הורע מזלם... ולמה גם לי אין כמו שיש ל... "באה התורה ומזהירה את האדם: "וכל אשר לרעה" האם אתה חומד גם את הצרות של חברך?! המחלות? העצבים? הדאגות?! ... **זכור!!! הדשא של השני לא בהכרח ירוק יותר...**

האדמו"ר מרופשיץ זצ"ל אמר פעם: לעתיד לבוא ישב המשיח באולם גדול ויבקש מכל אחד להניח את צרור צרותיו ועושרו. לאחר מכן יכניס כל אחד לפי תורו ויאפשר לו לקחת איזו חבילה שהוא בוחר, ולאחר שכל אחד סוקר את החולי והעשירות המצויים לפניו, בוחר הוא את הישן והמוכר, את החבילה שלו - אותה הניח לפני רגע... מכאן שאין להתקנא באדם אחר ובוודאי שאין לנו לחמוד את של חברנו שהרי אינו שלנו. זוהי הסיבה שאנו פותחים את היום בברכה מיוחדת לזה, ובכל בוקר מזכירים בברכות השחר "שְׁעֶשֶׂה לִי כַל צְרַכֵּי... הבה מעתה נשתדל ונכוון בברכה זו כדבעי.

יוסף דָּעַת

"שְׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדַבּוּר אֶחָד"

"זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ" (כ, ז) - בלוחות הראשונות כתוב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ", ובלוחות השניות בפרשת ואתחנן (דברים ה, יב) כתיב "שְׁמוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ", וכתב רש"י ש"זכור ושומר" בדבור אחד נאמר. בפיוט "לכה דודי" (לרבי שלמה הלוי אלקבץ זצ"ל ממצפת) מתחיל הבית הראשון "שְׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדַבּוּר אֶחָד, הַשְּׂמִיעֵנוּ אֵל הַמֵּיחָד". וצריך להבין מדוע המחבר הפך הסדר והקדים שְׁמוֹר לזְכוֹר, הלא בלוחות הראשונות נאמר זכור, וא"כ היה לו לכתוב "זכור ושומר בדיבור אחד", כסדור הכתוב. ובאמת שבספר 'סדר היום' (לרבי משה מכיר זצ"ל שנדפס 20 שנה אחר פטירת בעל ה"לכה דודי"), מביא את הנוסח ב"לכה דודי" - "זכור ושומר בדיבור אחד". **אולם הטעם ההגיוני והראוי לקבוע "שומר" קודם "זכור",** הוא על מה שהביא הרמב"ן כאן ממדרשו של רבי נחוניא בן הקנה וזה לשונו: "שהזכירו עוד סוד גדול ב"זכור ושומר", ועל הכלל תהיה הזכירה ביום והשמירה בלילה, וזהו מאמץ החכמים (בבא קמא לב): שאומרים בערב שבת "בואי כלה בואי כלה", באו ונצא לקראת שבת מלכתא, ויקראו לברכת היום קדושה רבא (פסחים קו). שהוא הקידוש הגדול, ותבין זה, ע"כ. ואם כן על פי זה נראה שכיון שהוקבע פזמון זה לאומרו בכניסת ליל שבת, לכן הוא מסודר "שומר" שהוא בלילה, ואח"כ "זכור" שהוא ביום. (וכן יישב בשו"ת יחיה דעת ח"ה ס' ל). **ובשו"ת משנה הלכות** כתוב ליישב, שלפי ש"זכור ושומר בדיבור אחד נאמר" א"כ שניהם שווים ואין כאן אחד קודם לחברו, ובא זה המחבר לרמוז בהתחילו ב"שומר".

הילולת רשנבה"ג רבינו חיים פלאגי זצוק"ל והנסיעה לקברו באיזמיר שבטורקיה

מסורת רבת שנים קיימת במוסדותנו "תפארת רפאל" לעלות ברוב עם להשתטח על ציונו של רבינו חיים פלאגי זיע"א ביום פטירתו ב"ז בשבט באיזמיר טורקיה ולקיים הילולה המונית. מפאת המתיחות הרבה השוררת בין ישראל לטורקיה עקב המלחמה בעזה, בוטלו כל הטיסות הישירות לטורקיה וההגעה לשם נעשתה קשה. גם בית הקברות היהודי העתיק באיזמיר סגור למבקרים בהוראת השלטונות. על אף המתיחות הרבה, בשל קשריו עם השלטונות הטורקיים לאורך השנים ראשי הקהילות היהודיות, קיבל רב הקהילה הרב שלמה זביחי שליט"א רב יהדות 'משהד', היתר מיוחד להגיע לקברו של רבינו חיים פלאגי באיזמיר שבטורקיה במלואות 156 שנים לפטירתו של הצדיק, ובית הקברות היהודי העתיק נפתח עבורו לתפילה בליווי ראשי הקהילה היהודית בשעת בוקר מוקדמת מטעמי ביטחון. הרב זביחי טס במסירות נפש להיות שליח נאמן לאלו שלא יכלו להגיע לצדיק ולאלו ששלחו שמות לברכה. בתמונות: הרב שליט"א בתפילה בציונו של רבינו חיים פלאגי זצ"ל ובבית הכנסת של הקהילה היהודית באיזמיר.

אימרת השבוע

"על הדיבר 'לא תגנוב' נאמרו עשרות פירושים ופלפולים,

עד שכמעט שכחנו שיש עוד פירוש - שאסור לגנוב!" (רבי נפתלי מרופשיץ)

הלכות תפילה בכל לשון

- א.** השומע תפילה מהשליח צבור בלשון הקודש, ומתכוין לצאת ידי חובתו, אם אינו מבין לשון הקודש אינו יוצא ידי חובת תפילה, שאין דין "שומע כעונה" שייך אלא כשהוא מבין הדברים ששומע. אבל המתפלל בעצמו, או המברך ברכת המזון בעצמו, בלשון הקודש, אף על פי שאינו מבין הדברים שמוציא בשפתיו, אלא רק בכללותם, יוצא ידי חובת תפילה וברכת המזון.
- ב.** נוסח התפילה של הספרדים ועדות המזרח, הוא הנוסח הנכון גם על פי הקבלה, וכמוסים בו סודות עליונים נפלאים יותר מנוסח האשכנזים. וכתב החיד"א בשם רבינו האר"י, שיש ברקיע י"ב שערים נגד י"ב שבטי ישראל, והתפילות של כל שבת ושבת מישאל עולות דרך שער מיוחד לאותו שבת, והתפילה שהיא בנוסח הספרדים עולה בכל אחד מאותם שנים עשר שערים. לפיכך אשכנזים שרוצים לשנות ממנהג אבותיהם ולהתפלל כנוסח הספרדים, רשאים לעשות כן. וכמו שכתב הגאון מהרשד"ם, שרק בדבר שיש בו משום סייג לתורה, כדי להמנע אפילו מנדנדוד איסור, אין הבנים רשאים לשנות ממנהג אבותיהם להקל, שנאמר "וְאֵל תִּטֵּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ", וכמבואר בפסחים (דף נ:). אבל לשנות מנוסח התפילה ולהתפלל כסדר התפילה של הספרדים שתפילתם צחה ומתוקה, עם הפיוטים של גדולי משוררי ספרד, אין בזה שום נדנדוד איסור. וברור שאין בזה משום אל תטוש תורת אמך, ורשאים לעשות כן. והוסיף מן החיד"א, כי מי לנו גדול מרבינו האר"י ז"ל שהיה אשכנזי [ממשפחת לוריא, ומקורבי המהרש"ל. חצי ספרדי], ואף על פי כן היה מתפלל תמיד בנוסח הספרדים, כמבואר בשער הכוונות. ע"כ. וכן נהגו הגאון רבי נתן אדלר, וכמה מגדולי אשכנז. ומכל מקום ספרדי שעבר והתפלל בנוסח ספרד או בנוסח אשכנז, יצא, ואינו צריך לחזור ולהתפלל בנוסח הספרדים.
- ג.** לפיכך בבתי הספר בארץ ישראל, ועל כל פנים במקום שרוב התלמידים הם בני עדות המזרח, יש לעמוד על המשמר להנהיגם ולהדריכם להתפלל בסידורים של עדות המזרח. וכל שכן שיש להקפיד על כך בימים הנוראים, להתפלל במחזורי הספרדים, הפוללים פיוטים וקדושות של גדולי משוררי ספרד, וביניהם, רבינו יצחק אבן גיאת, רבי יהודה הלוי, האבן עזרא, ורבי שלמה אבן גבירול, ועוד, שהיו גדולים בחכמה וביראת ה', ופיוטיהם חוצבי להבות אש, ונותנים כבוד ויקר לצור ישראל וגואלו להקדישו ולהעריצו בשפה ברורה, וכמו שהאר"י הרדב"ז בתשובה חלק ג' (סימן תקלב) שבחב אמירתם. לפיכך בחורים ספרדים שלומדים בישיבות של האשכנזים, טוב שיארגנו מנין בפני עצמם בישיבה שלהם בימים הנוראים, כדי שיוכלו להתפלל כנוסח הספרדים, ואם אינם יכולים לארגן זאת, עליהם להתפלל יחד עם הוריהם כמנהג אבותיהם. נוסח "אחיד" אשר הונהג להתפלל בו בכמה מקומות בצבא, אין הספרדים ועדות המזרח רשאים להתפלל בנוסח זה, כי כמעט כולו הוא נוסח אשכנז, תוך שינויים קלים בלבד.
- ד.** מבואר בדברי מרן החיד"א בשו"ת חיים שאל חלק ב' (סימן יא), שכל עניני התפלה, הנוסח והסדר, כולו מיוסד על פי סודות עליונים ונפלאים, ועל כל אות ואות, תיבה ותיבה, יש רמזים נשגבים מאד, ורזין טמירין ככוונות נפלאות, וכאשר גילה רבינו האר"י אפס קצהו. וכן כתב הגאון רבי חיים מוואלוז'ין בספר נפש החיים (שער ב' פרק ג'), ושגם רבינו האר"י אשר הגדיל לעשות ככוונות נוראות, אינו אפילו כטיפה מן הים נגד פנימיות עומק מחשבת רבותינו אנשי כנסת הגדולה, שהיו מאה ועשרים זקנים, ומהם כמה נביאים, ולא נמצא מי שיוכל לתקן תיקון נפלא ונורא כזה לגנוב במטבע התפילה הקבועה והסדורה לדורות, כל התיקונים הנפלאים של כל העולמות העליונים והתחתונים וכו'. ע"ש. וכן כתבו כיצא בזה הגאון היעב"ץ, והגאון הפני יהושע (ברכות כח:), והפאת השולחן, ועוד. ולכן על הרבנים והעסקנים שומרי משמרת הקודש, להתאזר בעוז ותעצומות להנהיג את קהילות הספרדים ועדות המזרח כמסורת אבותינו, להתפלל על פי הנוסח המקובל מדורי דורות, והמיוסד על פי דעת האר"י ז"ל.
- ה.** ספרדי שמתפלל עם מנין של אשכנזים, והוא נמצא בתוך 12 חודשים לפטירת אביו או אמו, ורוצה להתפלל כשליח צבור, אם הקהל אינם מסכימים שיתפלל בנוסח הספרדים ומבטאם, שב ואל תעשה עדיף, ולא יתפלל כשליח צבור.
- ו.** אחד מיוצאי אשכנז שעלה לארץ ישראל, ובהשפעת חכם ספרדי חזר בתשובה, ולימדו תורה והלכה, והמשיך בתשובה על פי מנהגי הספרדים ומבטאם בתפילה ובקריאת התורה, והוריו שהיו תושבי אשכנז לא שמרו תורה ומצוות כלל. מותר לו להמשיך בתפילתו ובהלכות ובמנהגי הספרדים להקל ולהחמיר, ואינו צריך להמשיך במסורת אבות אבותיו, ולנהוג כמנהגי אשכנז.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ניו יורק	באר שבע	חיפה	תל אביב	ירושלים	כניסת השבת
4:56	4:58	4:56	4:56	4:58	
5:59	6:26	5:48	5:48	5:50	יציאת השבת
6:28	6:26	6:22	6:22	6:26	רבינו תם

עלון השבוע מוקדש להצלחת
חיילי צבא ההגנה לישראל, מג"ב וזוחות הביטחון
לרפואת החיילים שנפצעו בלחימה הקשה בעזה
ולעילוי נשמת החיילים שמתו על קידוש ה' הי"ד
שנוכה לגאולה שלימה במהרה - אמן

פְּרֻשֶׁת הַשְּׁבוּעַ

יתרו
(שבת מברכין)

הַפְּטָרָה

"בְּשֵׁנַת מוֹת"
ישעיה ו'

תלמוד תורה לכנים

שיעורי תורה ויהדות לכנות

כולל ובית מדרש

כנסים תורניים

קידוב רחוקים

מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד

דאגה לרווחת החיילים בצה"ל

עזרה לזקוקים

הדרכה רוחנית לעולים חדשים

מוקד עולמי לאמירת תהילים

שבועון תורני

לקבלת העלון בדואר - במייל או לתגובות: refael260@gmail.com

הנצחה לזכר יקירכם ותרומות - נא לשלוח לתלמוד תורה ומפעלי חסד "תנפארת רפאל" המשרד: רח' קרית שלום, ת.ד. 12015 תל אביב, טל. 1-800-260-260